

níky o výši konta neb o způsobu rozvržení, jest jej podle čl. 142 druhý odstavec obch. zák. odkázati na pořad práva. Při aktivních kontech jde ovšem povinnost likvidátorů ještě dále; mají zbývající realizované jmění společnosti rozdělit mezi společníky podle velikosti jejich aktivních sald. Tím končí pak povinnost likvidátorů. Tím, že komanditní společnost, o niž jde v souzeném sporu, byla na zakročení likvidátorů vymazána z obchodního rejstříku, jest ovšem její činnost skončena, avšak jen formálně, tím však není ještě rozhodnuto, zda se likvidátoři sprostili též materiálně své povinnosti. Zbývá proto nicméně jako jejich povinnost, by předložili konečnou rozvalu komplementářům a komanditistům ke schválení a by vypracovali osnovu, o aktivních (pasivních) saldech jednotlivých společníků a osnovu jejich vyrovnání (vypořádání). Dokud se tak nestalo, není úkol likvidátorů skončen a do té doby nemohou jednotliví společníci podati žaloby o uspokojení svých vzájemných pohledávek, jak se v tomto sporu stalo. Do té doby jsou takové žaloby předčasné a jest je pro tentokrát zamítnouti. Podle toho, co uvedeno, neposoudil odvolací soud, uznáv žalobu za včasně podanou, věc správně po stránce právní. Je-li žaloba předčasnou, není potřebí, by se první soud obíral zjišťováním sporných okolností, jež jsou základem žaloby, a není proto odůvodněno zrušovací usnesení, jež za tím účelem odvolací soud vydal podle § 496 čís. 3 c. ř. s. Bylo proto nutno zrušiti usnesení soudu odvolacího a naříditi mu, by vyřídil odvolání, nepřihlížeje na dále k mylnému důvodu, jímž zrušovací usnesení odůvodnil.

Čís. 9372.

Odevzdací listina jest povahy deklaratorní. Nemůže býti podkladem exekuce na vydání pozůstalostních věcí ani proti dědici ani proti třetím osobám. Dědice nelze po vydání odevzdací listiny uvésti z úřadu v držbu pozůstalostního jmění, jež jest v moci někoho jiného. Po vydání odevzdací listiny není pozůstalostní soud oprávněn disponovati věcí, třebaže ji pojal do soupisu. Jest na dědici, by se domáhal pořadem práva vydání věcí, náležejících prý do pozůstalosti na tom, kdo je má v ruce.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1929, R I 857/29.)

Universální dědic navrhl na pozůstalostním soudě, by byla pojišťovna poukázána, vyplatiti z 10.000 Kč, zadržovaných při výplatě pojistky, bernímu úřadu 1761 Kč, notáři za projednání pozůstalosti 563 Kč a zbytek navrhovateli. P o z ů s t a l o s t n í s o u d návrhu vyhověl, r e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d návrh zamítl.

D ů v o d y:

Rekursní soud zamítl rekurs zůstavitelovy vdovy proti poukazu prvního soudu pojišťovně, by podle návrhu dědicova vyplatila zadržovaných

10.000 Kč na dědické a notářské poplatky a zbytek vyplatila dědici, z důvodu, že peníz ten byl mu pravoplatnou odevzdací listinou do vlastnictví odevzdán a napadený poukaz jest jen realizací odevzdací listiny. To učinil neprávem. Odevzdací listina jakožto soudní opatření zakončující pozůstalostní řízení, nemůže tvořiti dědická práva, nýbrž může jen uznati trvajících dědická práva (§ 819 obč. zák. slovo »erkannt«) a poskytnouti dědici potřebnou legitimaci pro právní styk (§ 174 nesp. říz.), jest tedy jen povahy deklaratorní (Ott Rechtsfürsorgeverfahren Str. 262). Nemůže proto ani odevzdací listina jako listina legitimační býti podkladem exekuce na vydání pozůstalostních věcí ani proti dědici ani proti třetím osobám. (Ott, Rechtsfürsorgeverfahren Str. 270 a rozh. 9996 a 13530 Gl. U.). Není proto přípustné, by dědic po vydání odevzdací listiny byl z úřadu uveden v držbu pozůstalostního jmění, které jest v moci někoho jiného (rozh. víd. nej. soudu dne 3. února 1864 čís. 623 Gl. U. čís. 1859), neboť odevzdací listina není proti jiným osobám průvodní listinou o vlastnictví odevzdaných věcí (rozh. víd. nejv. s. ze dne 13. února 1895 čís. 1705 Gl. U. 15.409). Z toho plyne, že odevzdací listina o pozůstalosti Františka H-a, třebaže je pravoplatnou, nepůsobí proti Heleně H-ové a není proti ní závazným výrokem o tom, komu patří pojistka, pokud se týče, co z ní na dědické poplatky zadrženo. Helena H-ová nebyla účastnicí pozůstalostního řízení, nepřihlásila se za dědičku a jest tedy v tomto řízení osobou třetí, nesúčastněnou, která měla, jak sám dědic přiznal, v moci pojistky zůstavitelem pro ni vinkulované. Nebyla tudíž povinna dostaviti se k projednání pozůstalosti a tím, že se nedostavila, ač obeslána podle § 120 nesp. říz., neztratila vlastnictví k pojistce a není proto výrok odevzdací listiny, že se zbytek pojištěné sumy odevzdává přihlášenému dědici do vlastnictví proti Heleně H-ové účinným. Nehledíc však k tomu, nebyl pozůstalostní soud po vydání odevzdací listiny, jímž bylo skončeno pozůstalostní řízení oprávněn disponovati k žádosti dědice pojistkou, třebaže ji pojal do pozůstalostního soupisu, neboť odevzdáním pozůstalosti byla mimosporná činnost pozůstalostního soudu skončena a bylo na dědici, by se domáhal pořadem práva vydání věcí do pozůstalosti prý náležejících na jich chovateli. Pak-liže pozůstalostní soud nicméně tak učinil a k žádosti dědice pojišťovnu poukázal, by zbytek pojištěné jistiny (20%) 10.000 Kč, zadrženy na dědické poplatky, vyplatila na zaplacení dědických poplatků a poplatků notáře za projednání pozůstalosti a zbytek vyplatila dědici, porušil zřejmě zákon v § 174 nesp. říz., podle něhož jest mimosporná činnost pozůstalostního soudu skončena vydáním odevzdací listiny. Potvrdiv usnesení prvního soudu i soud rekursní dopustil se zřejmého porušení zákona a jest proto dovolací rekurs Heleny H-ové, která se ve svých právech cítí právem dotčenou (§ 9 nesp. říz.), nejen přípustným (§ 16 nesp. říz.), nýbrž i plně odůvodněným, a to nejen ohledně částky, která měla býti poukázána přímo Josefu H-ovi, nýbrž ohledně celých zadržovaných 10.000 Kč, neboť rozklad a rekurs Heleny H-ové týkal se celého tohoto peníze, jak z její stížnosti patrné, nikoli jen částky určené pro Josefa H-a jak má za to mylně rekursní soud.

Bylo proto dovolacímu rekursu stěžovatelky vyhověti a uznati, jak ve výroku usnesení je uvedeno. Poukázati dědice na pořad práva ve výroku usnesení nelze, poněvadž nejde o případ § 125 nesp. říz.

Čís. 9373.

Není-li napadeno rozhodnutí ve věci hlavní, nýbrž jen usnesení o námitkách sporu překážejících pojaté do rozsudku, jest opravným prostředkem rekurs.

Vymáhající věřitel jest pasivně oprávněn k žalobě podle § 37 ex. ř., podané proti exekuci k vydobytí pohledávky, jež mu byla přikázána k vybrání.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1929, Rv I 79/29.)

Karlu P-ovi byla přikázána k vybrání pohledávka jeho dlužníka Eduarda G-a proti manželům H-ovým. K vydobytí této pohledávky byly zabaveny u manželů H-ových movitosti. Tvrdě vlastnické právo k zabaveným movitostem, domáhal se František F. proti Karlu P-ovi, by exekuce na zabavené svršky byla prohlášena za nepřipustnou. Soud první stolice zamítl námitku zahájené rozepře, připustil změnu v označení žalobce, ve věci samé pak žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby a uvedl ohledně pasivního oprávnění Karla P-a ke sporu v důvodech: Soud odvolací nesdílí stanovisko prvního soudu, že tu jest nedostatek pasivního oprávnění na straně žalované. Nesporným jest, že pohledávky Eduarda G-a za Stanislavem a Marií H-ovými 4338 Kč a 1058 Kč byly žalované straně přikázány k vybrání. Právní důsledky přikázání k vybrání vysloveny jsou v § 308 ex. ř. Vymáhající věřitel vystupuje co do pohledávky přikázané k vybrání na místo dlužníka, pohledávku vymáhá vlastním jménem jako procurator in rem suam a dlužník zůstává oprávněným z pohledávky zabavené a k vybrání přikázané, avšak již zabavením pohledávky odňato jest mu oprávnění pohledávku vybrati a s ní a se zástavou pro ni zřízenou nakládati. Dlužník tedy nemůže svoliti ke zrušení exekuce, již nabyt exekučního práva zástavního na movitých věcech, a proto osoba třetí, která žaluje o nepřipustnost exekuce podle § 37 ex. ř. plným právem může žalovati věřitele, jemuž dlužníková pohledávka k vybrání byla přikázána a který od exekuce na svršky dlužníkem zabavené nechce upustiti. Nejvyšší soud odmítl dovolání, pokud směřovalo proti tomu, že nebylo prvním soudem vyhověno námitce zahájené rozepře a že byla připuštěna změna v označení žalující strany; dovolání ve věci samé vyhověl, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Pokud dovolání směřuje proti usnesení prvního soudu, jímž byla zamítnuta námitka zahájené rozepře a rovněž, pokud směřuje proti usne-